

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Av o ΣΥΡΙΖΑ...

Μια μερίδα πολιτών συνεχίζει να πιστεύει πως ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να υλοποιήσει τη συμφωνία με τους εταίρους και να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις με πολύ λιγότερες αντιδράσεις από οιανδήποτε άλλη κυβέρνηση. Πρόκειται για μια «εγκεφαλική» ανάλυση που αγνοεί βασικά δεδομένα. Ούτε ο κ. Τσίπρας ούτε και οι βασικοί του υπουργοί δείχνουν να πιστεύουν στη συμφωνία, στις ιδιωτικοποιήσεις και στις με-

ταρρυθμίσεις. Οι εκλογές ήταν μια ευκαιρία να συμπεριλάβει στα ψηφοδέλτια μετριοπαθείς και καταξιωμένους υποψηφίους έξω από τον σκληρό πυρήνα του κόμματος. Οχι απλώς δεν το έκανε αλλά επιβράβευσε την «προεδρική φρουρά», από την οποία δεν αναδείχθηκε ούτε ένας στοιχειωδώς ικανός υπουργός. Ο κ. Τσίπρας συνεχίζει να πατάει σε δύο βάρκες. Εφυγε ο κ. Λαφαζάνης και οι δραχμιστές, παραμένουν όμως πολλά στελέχη

και βουλευτές με ακραίες απόψεις, που πιστεύουν στον ανταρτοπόλεμο κατά του μνημονίου που... ψήφισαν. Ο κίνδυνος είναι προφανής. Αν ο ΣΥΡΙΖΑ έλθει πρώτο κόμμα, η χώρα θα ξαναβρεθεί στο χείλος του γκρεμού. Είτε από διαχειριστική ανεπάρκεια είτε λόγω βαθιών εσωτερικών ρηγμάτων, θα είναι αδύνατον να φέρει σε πέρας κάτι στο οποίο, ούτως ή άλλως, δεν πιστεύει.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάσον Καρτερού

Λέγε-λέγε το κοπέλι

Α, όλα κι όλα. Αυτό είναι σοβαρό. Ο Μεϊμαράκης δεν δέχεται για πρωθυπουργό τον Τσίπρα. Τέρμα στην προσμονή και στις φρούδες ελπίδες, γιατί το είπε καθαρά στον Antenna. «Δεν μπορώ να δεχτώ για πρωθυπουργό έναν άνθρωπο που έχω αποκαλέσει ψευτράκο». Και ποιον θέλει; Κάποιο τρίτο πρόσωπο, κοινής εμπιστοσύνης. Τύπου Παπαδήμα ή Στουρνάρα, θα λέγαμε, γιατί ακόμα κι ο Μεϊμαράκης δεν θα πρότεινε απευθείας τον Ντάιοελμπουλη. Υπάρχουν όρια ακόμα και στον ευρωπαϊσμό με μουστάκι. Και τώρα τι γίνεται; Καλά, ο Τσίπρας θα είναι στα μαύρα πανιά γιατί ξέρει πώς οσβαρός είναι ο Μεϊμαράκης. Πόσο βάθος πολιτικής σκέψης, πλάτος πολιτικής ευφυΐας και ύψος πολιτικού ήθους διαθέτει. Ξέρει συνεπώς πως όταν λέει κάτιον αρχηγός της Ν.Δ. πρέπει να το παίρνουμε όλοι οσβαρά υπόψη. Είτε αυτό αφορά τον εσωτερικό του κόσμο, για τον οποίο μίλησε όπως μίλησε παλιότερα στη Βουλή, είτε τον εξωτερικό κόσμο, για τον οποίο μιλάει όπως μιλάει τώρα. Τέρμα ο Τσίπρας, κι αρχίζουμε τον θρίνο. Γιατί στα μαύρα πανιά δεν είναι μόνο ο Τσίπρας. Είμαστε και όσοι πιστέψαμε ότι θα πει καφέ στην

Κουμουνδούρου ο Μεϊμαράκης. Και θα δούμε επιτέλους μια κυβέρνηση «γιατί χάρεται ο κόσμος και χαρογελά, παιέρα». Με τον Τσίπρα πρωθυπουργό, τον Μεϊμαράκη αντιπρόεδρο, τον Άδωνι επί της παιδείας, τον Πλεύρη επί της προστασίας του πολίτη, τον Μπαλτάκο επί της υγείας, τον Βενιζέλο επί της άμυνας -και των υποβρυχίων-, τον Βορίδη επί του μεταναστευτικού. Και μερικούς δικούς μας, βέβαια. Και αντ' αυτού -όνειρο ήταν και πάει- βγάζει τον Τσίπρα από τη μέση. Κι έτοι γίνεται το όλον σκυθρωπό. Διότι η ιδέα του μεγάλου συνασπισμού έχει το πολύ γέλιο μόνο όταν είναι σ' αυτό ο Τσίπρας. Άσε που δεν προβλέπει τι θα τον κάνουμε τον Τσίπρα μετά τον εξοπλασμό του. Θα τον στείλουμε εξορία; Σε κατ' οίκον περιορισμό; Θα τον διορίσουμε στο κυλικείο της Κουμουνδούρου να κάνει καφέδες στον Μεϊμαράκη; Ή θα τον βαλσαμώσουμε σε μια βιτρίνα να βλέπουν όλοι τι παθάνει όποιος τα βάζει με τον Μεϊμαράκη; Α, ρε Μεϊμαράκη αθάνατε! Πες κι άλλα. Λέγε-λέγε το κοπέλι, κάνει το λαό να θέλει. Ποιον να θέλει; Και να σ' το πω δεν θα το πιστέψεις και θα με πεις ψευτράκο...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ομολογία ήπτας...

Σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις είναι κανόνας τα κόμματα που έχουν κυβερνήσει να ενδιαφέρονται πώς θα κερδίσουν τις εκλογές. Ακόμη κι αν πιστεύουν το αντίθετο, φροντίζουν να διαβεβαιώνουν για τη νίκη τους. Τον κανόνα αυτόν παραβιάζει διαρκώς ο αρχηγός της Ν.Δ. Στην αρχή χαρακτήρισε τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ «ψευτράκο» και «πολιτικό αγύρτη», ενώ επίσημη πολιτική της Ν.Δ. είναι ότι η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝ.ΕΛ.Ε., μέσα σε ένα επτάμηνο, κατέστρεψε τη χώρα.

Τώρα, ο κ. Β. Μεϊμαράκης δηλώνει ότι αν το κόμμα του έρθει πρώτο στις εκλογές, θα επιδιώξει τον σχηματισμό κυβέρνησης όλων των Ελλήνων, στην οποία «ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να συμμετάσχει! Ο αρχηγός της Ν.Δ. έφτασε μάλιστα στο σημείο να κατηγορήσει τον Αλέξη Τσίπρα για καθεστωτική νοοτροπία, επειδή, λέει, αποκλείει από τώρα τη μετεκλογική συνεργασία με τη Ν.Δ.

Το πρώτο ζήτημα που προκύπτει είναι η ανακινοποίηση του πολιτικού λόγου της Ν.Δ. Πώς θα συ-

νεργαστεί με πολιτικούς αγύρτες και με εκείνους που κατέστρεψαν τη χώρα; Είναι προφανές ότι μάλλον δεν εννοεί αυτούς τους χαρακτηρισμούς. Άλλα αν δεν τους εννοεί και καταφεύγει σε αυτούς, αποδεικνύει μεγαλοφώνως την αδυναμία να αρθρώσει ουσιαστικό πολιτικό αντίπαλο. Επιπλέον, με ποιο πρόγραμμα θέλει ο κ. Μεϊμαράκης να συγκυβερνήσει με τον «καταστροφέα» της χώρας;

Το χειρότερο όμως για εκείνον και το κόμμα του είναι ότι ο πολιτικός λόγος του είναι πλήρως πιποπάθης. Στην πολιτική τα προβλήματα τίθενται όταν προκύπτουν. Το πρόβλημα του σχηματισμού κυβέρνησης θα τεθεί την επομένη των εκλογών. Τώρα, το πρόβλημα των κομμάτων είναι πώς θα κερδίσουν τις εκλογές. Συνεπώς, όταν η Ν.Δ. μιλάει από τώρα για κυβέρνηση συνεργασίας με τον κύριο αντίπαλό της, ομολογεί ευθέως την ήπτα της και ότι εκείνοι που τη νοιάζει περισσότερο είναι η μετεκλογική συμμετοχή της στους κυβερνητικούς θώκους...

ΕΘΝΟΣ

Το καθήκον πριν από την κάλπη

Οι μέρες φεύγουν, η ώρα της κάλπης πλησιάζει και τα ψέματα τελειώνουν. Την επόμενη Κυριακή το βράδυ θα έχουμε εκφράσει ως εκλογικό σώμα τις προτιμήσεις μας, ένα εικοσιτετράωρο μετά την ημέρα θα πρέπει να έχει κυβέρνηση και τη μεθεπόμενη Τετάρτη, στις 23 του μήνα, θα πρέπει να ξεκινήσει η εφαρμογή του προγράμματος που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ συνομολόγησε και προσωπικά ο Αλ. Τσίπρας προσυπέγραψε.

Προφανώς και είναι ασφυκτικά πιεστικό το χρονοδιάγραμμα εντός του οποίου υποδεικνύεται στη νέα κυβέρνηση να κινηθεί, αλλά περιθώρια άλλων επιλογών δεν υπάρχουν. Πολυάριθμες διαπραγματεύσεις και μικροκομματικοί και χρονοβόροι ελιγμοί αποτελούν περιπτές πολυτέλειες για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε και τις υποχρεώσεις που οφείλουμε να εκπληρώσουμε. Γι' αυτό και σπεύδουν από τώρα να μας το θυμίσουν τόσο από τις Βρυξέλλες όσο και από τη ΔΝΤ.

Αν και δεν χρειάζεται καν πιπόνησή τους για να συνειδηποιήσουμε τι μας υπαγορεύει το συμφέρον μας να κάνουμε. Τα πέντε χρόνια της κρίσης και ιδιαίτερα οι επτά μήνες της παρατεταμένης τελευταίας διαπραγμάτευσης έχουν καταδείξει με τον πιο αδιαφρούστη τρόπο ότι οι αναίτιες και άσκοπες καθυστερήσεις αποβαίνουν πάντα σε βάρος του ασθενέστερου και το κόστος τους καταλήγει να είναι εξωφρενικά ασύμφορο. Αυτός είναι, άλλωστε, κι ένας από τους λόγους που οι χρηματοδοτικές ανάγκες της χώρας εκτοξεύπικαν στα δυσπρόσιτα ύψη των 85 δισ.

Πρέπει, λοιπόν, να βιαστούμε. Και επειδή μας το επιβάλλουν, αλλά και επειδή αυτό είναι το συμφέρον μας. Η χώρα έχει βυθιστεί ξανά στην ύφεση, η ανεργία πιθανολογείται πως θα ξαναφτάσει στο 28%, μοιραία το ασφαλιστικό πρόβλημα επιδεινώνεται και η μοναδική αντίδραση απέναντι σ' αυτή την εφιαλτική πραγματικότητα είναι η δρομολόγηση το ταχύτερο δυνατό των συμφωνημένων μεταρρυθμίσεων έτοις ώστε να εισρέυσουν στην οικονομία μας οι χρηματοδοτικές ενέσεις που θα της επιτρέψουν να ξαναβρεί σταδιακά τους λειτουργικούς ρυθμούς της.

Εναπόκειται κατά συνέπεια στα τέσσερα ή πέντε κόμματα του ευρωπαϊκού τόξου να αξιοποιήσουν αυτή την τελευταία εβδομάδα του προεκλογικού αγώνα και πέρα από την καθαρά εκλογική τους προσπάθεια να προετοιμαστούν και για τη διαπραγματευτική διαδικασία μέσα από την οποία θα αναδειχθεί, όπως οι δημοσκοπήσεις δείχνουν, πιο αναλάβει να βγάλει οριστικά τη χώρα από την κρίση. Το ευχόμαστε και το ελπίζουμε. Και θέλουμε να πιστεύουμε ότι το τίμημα που έχουμε καταβάλει ως τώρα είναι τόσο βαρύ ώστε να μπν ιντιλαμβάνεται το καθήκον στο οποίο καλείται να ανταποκριθεί.

